

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/106/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218011023
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Sojka, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7218011023.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Sojku, PhD. a sudcov JUDr. Františka Ševčoviča a JUDr. Mateja Čintalu, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. a spol., pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1,2 písm. a) Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. novembra 2025, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 1.7.2025, sp. zn. K2-4Tk/1/2018, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.8.2025, sp. zn. K2-4Tk/1/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. f), ods.2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o náhrade škody.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 1.7.2025, sp. zn. K2-4Tk/1/2018, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.8.2025, sp. zn. K2-4TK/1/2018 prvostupňový súd uznal obžalovaných A. B. C. a D. E. za vinných a to obžalovaného A. B. C. zo zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods.1, ods.2 písm. b), písm. c) Tr. zák. účinného od 1.8.2025 a obžalovaného D. E. pre zločin daňového podvodu podľa § 21 ods.1 písm. d), § 277a ods.1 Tr. zák. účinného od 1.8.2025 na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. B. C.

- spoluobžalovaný B. E. zabezpečil od spoločnosti MB TRADE s.r.o. Košice vystavenie faktúry č. 5042006 zo dňa 05. 04. 2006 na sumu 16.900.000,- Sk /560.977,22 EUR/ základ dane, 3.211.000,- Sk /106.585,67 EUR/ DPH, na fiktívny odpredaj a dodanie obrábacieho centra SAY 8/58 PC pre odberateľa, firmu ROZHON s.r.o., Kúpeľská 7, Sobrance, pričom konateľ MB TRADE s.r.o.Košice dňa 25. 05. 2006 podal dňa 07. 06. 2006 na miestne príslušnom Daňovom úrade v Michalovciach, ul. A. Markuša č. 1, daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2006, kde v daňovom priznaní uviedol daň na výstupe v hodnote 112.470,- Sk /3.733,32 EUR/ zo základu dane 591.943,- Sk /19.648,91 EUR/ a uvedenú faktúru v účtovníctve nezaúčtoval. Následne B. E., s dátumom 27. 04. 2006 vystavil faktúru č. 270406 na sumu 17.000.000,- Sk /564.296,62 EUR/ základ dane a DPH vo výške 3.230.000,- Sk /107.216,35 EUR/, na fiktívny odpredaj a dodanie obrábacieho centra SAY 8/58 PC, ktorú opečiatkoval konateľ spoločnosti ROZHON s.r.o., Kúpeľská 7, Sobrance, pre firmu STABIL-EX spol. s r.o., Štefánikova 76, Michalovce, pričom uvedenú faktúru nechal riadne zaúčtovať v účtovníctve a vzniknutú daňovú povinnosť uviedol v priznaní DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2006. Následne si dňa 25. 05. 2006 na Daňovom úrade v B. konateľ A. B. C. uplatnil v mene firmy STABIL-EX spol. s r.o., Štefánikova 76, Michalovce, IČO 31696210 čerpanie nadmerného odpočtu DPH na základe riadne podaného daňového priznania na DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2006, ktorý mu bol vyplatенý vo výške 3.220.539,- Sk /106.902,31 EUR/ v mesiaci január 2008 ku škode štátneho rozpočtu SR, pričom obrábacie centrum SAY 8/68 PC, následne fiktívne odpredal a dodal v mesiaci august 2006 spoločnosti TAMP - F. G. H., I. B. J. a na základe požiadavky B. E. potom konateľ spol. TAMP TRADE HUNGARY Kft. z pokynu spoluobžalovaného A. K., ako aj konateľ spol. ROZHON s.r.o. a Ing. B. C. pri vykonávanej daňovej

kontrole a opakovanej daňovej kontrole uvádzali klamlivé údaje a skutočnosti, ktoré mali rozhodujúci vplyv na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, ktorý si prevzal B. E.,

- v mesiaci január 2006 si skupina osôb pod vedením spoluobžalovaného B. E. uplatnila nadmerný odpočet DPH, kde B. E. v presne nezistenom čase zabezpečil od spoločnosti PAKET s.r.o., Petrovanská 32, Prešov, IČO 36574201 faktúru číslo 09/12/2005 zo dňa 09. 12. 2005 a dodací list na odpredaj technologickej linky na spracovanie syra na základe čoho následne bolo následne B. E. zabezpečené vystavenie faktúry č. 190506, dodacieho listu a CMR od spoločnosti Rozhon s.r.o., Kúpeľská 7, Sobrance pre spoločnosť TAMP TRADE HUNGARY Kft. Torokor utca 29, Budapest kde doklady zabezpečil B. E. od predmetnej spoločnosti prostredníctvom spoluobžalovaného A. A. K., na odpredaj technologickej linky na spracovanie syra na sumu 12.890.000,- Sk /427.869,614 €/ bez DPH, na základe čoho tieto skutočnosti boli následne zaúčtované účtovníkom do účtovníctva spoločnosti ROZHON s.r.o. a bolo spracované daňové priznanie na DPH za 4. štvrťrok 2005, ktoré bolo podané dňa 25. 01. 2006 na Daňovom úrade v E., ul. Švermova 16, na základe čoho, bola daňovým úradom, začatá kontrola za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2005, kde v priebehu kontroly konateľ spol. ROZHON, účtovník a spoluobžalovaná L. K., ako splnomocnený zástupca PAKET s.r.o., na základe pokynov B. E., potvrdzovali na daňovom úrade uskutočnenie obchodov, čo malo za následok neoprávnené vyplatenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 1.900.000,- Sk /63.068,445 €/ ku škode štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení DÚ E., M. N. XX na bankový účet spoločnosti Rozhon s.r.o., odkiaľ tieto peniaze na základe pokynu B. E., boli zaslané dňa 22. 05. 2006 na bankový účet spoločnosti STABIL-EX s.r.o. Michalovce a dňa 23. 05. 2006 bol uskutočnený výber A. B. C. vo výške 1.850.000,- Sk /61.408,749 €/ a zvyšné peniaze si ponechal A. B. C. pre osobnú potrebu na bankovom účte,

- v presne nezistenom čase zabezpečil spoluobžalovaný B. E., prostredníctvom A. B. C., konateľa spoločnosti STABIL-EX spol. s r.o., Štefánikova 76, Michalovce, IČO 31696210, faktúru číslo 10060005 zo dňa 14. 03. 2006, dodací list a zmluvu o dodávke tovaru faktúry, príjmové a výdavkové doklady na kúpu frézovacieho centra KS 730 S, ktoré A. C. riadne zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti STABIL-EX s.r.o., ktoré malo byť nasledovne odpredané spoločnosti ROZHON s.r.o., ul. Kúpeľská č. 7, Sobrance, IČO 36188581, avšak k dodaniu tovaru, preprave a ani k zdaniteľným plneniam nedošlo, kde následne B. E. vystavil doklady o odpredaji tovaru spoločnosti F. F. G. H., Budapešť, Maďarsko, pričom doklady od predmetnej spoločnosti zabezpečil B. E. prostredníctvom spoluobžalovaného A. A. K., ale v skutočnosti k fyzickému dodaniu, preprave a ani k zdaniteľným plneniam nedošlo, tieto doklady do účtovníctva zaúčtoval účtovník a na základe podkladov spracoval daňové priznanie na DPH, na základe čoho bolo dňa 24. 04. 2006 na Daňovom úrade v E., M. N. XX podané daňovým subjektom ROZHON s.r.o., ul. H. O. X, E., IČO 36188581, daňové priznanie na DPH za zdaňovacie obdobie marec 2006, čím došlo k neoprávnenému uplatneniu si nadmerného odpočtu DPH vo výške 2.850.000,- Sk /94.602,67 €/, kde nedošlo k jeho vyplateniu ku škode štátneho rozpočtu SR,

- v mesiaci február 2006 si uplatnili nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie január 2006, kde na základe pokynu spoluobžalovaného B. E. spracoval účtovník daňové priznanie na DPH za obdobie január 2006 na sumu 450.000,- Sk /14.937,263 €/, ktoré zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti ROZHON s.r.o., aj keď neobdržal žiadne podklady a doklady o uskutočnených obchodoch, na základe čoho by vznikol nárok na vrátenie DPH, takto spracované daňové priznanie podal dňa 27. 02. 2006 konateľ spol. ROZHON s. r. o. na Daňovom úrade v E., M. N. XX a na základe takto podaného daňového priznania na DPH bolo poukázané dňa 02.05.2006 na bankový účet spoločnosti ROZHON s.r.o. Sobrance, čiastka 450.000,- Sk /14.937,263 €/ z DÚ Sobrance, odkiaľ čiastka 200.000,- Sk /6.638,784 €/, na základe pokynu B. E., bola dňa 02. 05. 2006 konateľom spol. ROZHON s.r.o. zaslaná na bankový účet spoločnosti STABIL-EX s.r.o. Michalovce a dňa 03. 05. 2006 A. B. C. uskutočnil hotovostný výber čiastky 170.000,- Sk /5.642,966 €/, kde zvyšnú časť finančných prostriedkov z nadmerného odpočtu na bankovom účte si ponechal pre vlastnú osobnú potrebu,

- spoluobžalovaný B. E., v presne nezistenom čase, zabezpečil od spoločnosti KFK service s.r.o., so sídlom ul. A. Gwerkovej 22, Bratislava, IČO 35 862 629, faktúru číslo 301006/01 zo dňa 30. 10. 2006, ako aj kúpnu zmluvu, príjmový a výdavkový pokladničný doklad zo dňa 05. 02. 2007 na odpredaj 15 ks rôznych pletacích strojov, následne zabezpečil stroje a uskladnenie strojov na Priemyselnej ulici v Michalovciach a na základe jeho pokynu účtovník zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti ROZHON s.r.o. vyššie uvedené doklady a na základe týchto skutočností spracoval účtovník daňové priznanie na DPH za zdaňovacie obdobie október 2006 daňového subjektu ROZHON s.r.o., kde si uplatnil nadmerný odpočet na DPH vo výške 3.332.245,-Sk /110.610,270 €/, ktoré bolo podané na Daňovom úrade v E., M. N. XX, dňa 24. 11. 2006 konateľom spoločnosti ROZHON s.r.o., kde na základe podaného daňového priznania došlo k začatiu daňovej kontroly DÚ Sobrance, počas ktorej na základe pokynov

B. E. potvrdzovali konateľka KFK service s.r.o. a konateľ spol. ROZHON s.r.o. uskutočnenie a priebeh obchodu a preukazovali oprávnenosť nadmerného odpočtu na DPH, čo malo byť daňovým subjektom ROZHON s.r.o. na základe zabezpečených dokladov od B. E. podporované vývozom do Maďarska, pre spoločnosť Tamp Trade Hungary, Kft. Budapešť, čo mali potvrdzovať fiktívne doklady: faktúra č. 29122006 zo dňa 29. 12. 2006, dodací list č. 1, príjmové a výdavkové pokladničné doklady a CMR SK 2030576, vystavené ROZHON s.r.o. pre Tamp Trade Hungary, Kft. Budapešť, kde doklady od maďarskej spoločnosti zabezpečil B. E. prostredníctvom spoluobžalovaného A. A. K., kde preprava mala byť uskutočnená spoločnosťou P. C. P., Krasnovce 16, IČO: 11956593, čo mala potvrdzovať vystavená faktúra č. 69/2006 zo dňa 29. 12. 2006 pre spoločnosť ROZHON s.r.o. a príjmové pokladničné doklady, kde k uskutočneniu prepravy a uhradeniu finančných prostriedkov fyzicky nedošlo a B. E. bola uhradená len dohodnutá čiastka pre prepravcu za neuskutočnenú prepravu, kde na základe týchto skutočností došlo zo strany Daňového úradu Sobrance k vyplateniu nadmerného odpočtu DPH na účet spoločnosti ROZHON s.r.o. v sume 3.332.245,- Sk /110.610,27 €, odkiaľ čiastka 2.700.000,- Sk /89.623,581 €/ bola konateľom spol. ROZHON, na základe pokynov B. E., zaslaná na účet spoločnosti STABIL-EX s.r.o., ktorá bola následne A. B. C. zaslaná na bankový účet ďalšej spoločnosti a ostatné peniaze boli vybrané fyzicky z bankového účtu spoločnosti ROZHON s.r.o., jej konateľom, z čoho si mal ponechať čiastku 3.319,392 € a zvyšné vybraté finančné prostriedky mal odovzdať B. E.,

obžalovaný D. E.

- v presne nezistenom čase zabezpečil spoluobžalovaný B. E. od spoločnosti NOBA TRADE s.r.o. so sídlom Košice, Humenská 335/15, IČO: 36597881, ktorej konateľom bol D. E. faktúru č. 05022007 zo dňa 05. 02. 2007 vystavenú pre I.M.K. servis, s.r.o. so sídlom Prešov, Keratinske námestie 1, IČO: 36504301, následne vystavila vo svojom účtovnom programe spoluobžalovaná L. K. za I.M.K. servis s.r.o. faktúru č. F0-5007002 zo dňa 05. 02. 2007 pre odberateľa MIRLOCK spol. s r.o. so sídlom Humenné, Námestie slobody 6/30, IČO: 36473880, kde následne došlo k vystaveniu faktúry, dodacieho listu, príjmových a výdavkových dokladov od MIRLOCK s.r.o. pre spoločnosť TAMP - F. G., H., F. M. XX, XXXX I., B. J., pričom k fyzickému dodaniu, k preprave a ani k zdaniteľným plneniam nedošlo, kde doklady o týchto skutočnostiach zabezpečil B. E. od prepravcu P. C. P., Krasnovce 16, IČO: 11956593, ktorý potvrdzoval prepravu do Maďarska a od spoluobžalovaného A. A. K., ktorý zabezpečil doklady od maďarskej spoločnosti, kde dňa 09. 05. 2007 podal konateľ za MIRLOCK spol. s r.o. na Daňovom úrade v G., ul. Štefánikova 18, daňové priznanie na DPH za február 2007, pričom splnomocnenec zastupujúci na základe splnomocnenia spoločnosti IMK Servis s.r.o. a Mirlock s.r.o., prepravca a D. E. v konaní na daňovom úrade potvrdzovali vykonanie tohto obchodu, čím došlo k neoprávnenému uplatneniu si nadmerného odpočtu DPH vo výške 1.003.580,- Sk (33.312,75 €), ktorý bol vyplatený na bankový účet spoločnosti MIRLOCK spol. s r.o. Humenné, ku škode štátneho rozpočtu SR v zastúpení Daňový úrad Humenné.

Za to prvostupňový súd uložil:

Obžalovanému A. B. C. podľa § 277a ods. 2, § 38 ods. 2, § 37 písm. j), l), § 39 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu obžalovanému podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 6 Tr. zák. uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať účtovnú činnosť v trvaní 7 (sedem) rokov.

Obžalovanému D. E. podľa § 277a ods. 1, § 38 ods. 2, § 37 písm. j), § 39 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásil odvolanie čo do výroku o škode u obidvoch obžalovaných prokurátor.

V písomných dôvodoch odvolania k časti odôvodnenia výroku o náhrade škody, ktorá obsahuje argumentáciu súdu o nemožnosti zaviazat' odsúdených páchatel'ov k náhrade škody s poukazom na vylúčenie ostatných páchatel'ov, čo neumožňuje komplexné posúdenie účasti viacerých osôb na vzniku škody „spoločne a nerozdielne“ uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej veci postupom súdu došlo k procesnému vylúčeniu obžalovaných zo spoločného konania podľa argumentácie súdu by už nikdy nebolo spravodlivé rozhodnúť o vzniknutej škode v ďalšom konaní po vylúčení veci.

Uvedený procesný dôsledok vyvolaný postupom súdu nie je však Trestným poriadkom podporovaný, nakoľko tento explicitne vyžaduje rozhodnúť o zákonne uplatnenom nároku o náhrade škody, ktorý je nepochybne ustálený a je obsahom skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku s konkrétnym vyčíslením súm nepochybnej ani odsúdenými páchatel'mi, ktorí vyhlásili vinu a uznali spôsobenie škodlivého následku v konkrétnej výške spôsobenej daňovej škody.

Zo skutkovej veci zaslaného odsudzujúceho rozsudku je nepochybné, že odsúdený A. B. C. bol odsúdený za päť dielčích skutkov pokračujúceho trestného činu daňového podvodu s presným vyčíslením neoprávnene uplatnených vratiek DPH, pričom v štyroch prípadoch bol aj fyzicky vyplatený neoprávnene uplatnený nadmerný odpočet. U odsúdeného D. E. je zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku nepochybne zrejma suma neoprávnene uplatneného nadmerného odpočtu DPH, ako aj suma fyzicky vyplateného neoprávneneho nadmerného odpočtu DPH.

Za daného procesného stavu mal vo veci konajúci súd aplikovať ustanovenie § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por., nakoľko v predmetnej veci boli obidvaja páchatelia odsúdení za spôsobenie daňovej škody konkrétne špecifikovanej v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku.

Vzhľadom na uvedené navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. správne a zákonne rozhodnúť o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody.

K dôvodom odvolania prokurátora sa vyjadril obžalovaný A. B. C. prostredníctvom obhajcu tak, že sa plne stotožňuje s predmetným rozsudkom, považuje ho za správny, zákonný a riadne odôvodnený. Ako prvostupňový súd správne konštatuje, uloženie mu povinnosti na náhradu škody v tomto trestnom konaní by nebolo možné považovať za spravodlivé a ani zákonné. V danom prípade sa jedná o situáciu, keď niekoľko obžalovaných malo spoločne a nerozdielne spôsobiť škodu, avšak nie každý z týchto obžalovaných bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania tohto trestného činu. Napriek tomu však prokurátor má za to, že len niekoľko obžalovaných malo byť zaviazaných k náhrade škody, ktorú mali spoločne spáchať (a zodpovedať za ňu) viacerí páchatelia.

Rozhodnutie súdu, ktorým by k náhrade škody spoločne a nerozdielne zaviazal len niektorých obvinených solidárne, by bolo krajne nespravodlivé a fakticky veľmi komplikované čo do vysporiadania vzájomných vzťahov medzi obvinenými. Fakticky by to znamenalo, že by bez ďalšieho mohol obvinený zodpovedať a v konečnom dôsledku aj uhradiť škodu, za ktorú zodpovedá iný obvinený, ktorý by však z rôznych dôvodov mohol povinnosti na náhradu škody „uniknúť“, napríklad z dôvodu zastavenia trestného stíhania (smrť, zánik trestnosti) a podobne.

Páchatelia by tak v konečnom dôsledku zodpovedali za škodu, ktorú spáchali iní páchatelia a v prípade vymoženía tejto škody, ktorá by niekoľkonásobne prevyšovala mieru ich zavinenia by sa ich podiel na tejto škode neúmerne zvýšil.

Ako spravodlivý a zákonný je preto postup Mestského súdu Košice, aby si poškodený náhradu škody vymáhal v civilnom konaní naraz voči všetkým obvineným, pričom nemusí čakať na výsledok trestného konania, kde sa dokazovaním ustáli jej výška aj pomer každého z páchatel'ov na jej zavinení a všetci zodpovední za túto škodu by boli k jej náhrade zaviazaní naraz jediným rozsudkom a jedným právnym režimom. Obvinený by iné akékoľvek rozhodnutie o škode, ako učinil tunajší súd, voči sebe považoval za krajne nespravodlivé a nezákonné.

V tejto súvislosti poukázal najmä na rozsudok Špecializované'ho trestne'ho su'du sp. zn. 3T/4/2013 zo dn'a 03.09.2014, ktorý rovnako konštatuje v obdobnej veci, že „Skutočnosť, že poškodenú stranu s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, vyplynula z iných faktov, ktoré súvisia predovšetkým s vývojom veci vzhľadom k jej „deleniu“ a uzatvoreným dohodám a vine a treste. Súd je toho názoru, že vec ohľadne uznania nároku na náhradu škody je potrebné prejednať komplexne v jednom konaní, k čomu v tomto prípade berúc do úvahy absolvované procesné štádiá vo veci nedošlo. Zjednodušene povedané - nárok na náhradu škody a povinnosť jej uhradenia sa v takto rozdelenom konaní nemôže týkať napr. len Q. L., Q. B...., nakoľko je bez akýchkoľvek pochybností jasné, že tieto osoby aj ohľadne len ich sa týkajúcich skutkov nie sú jediní páchatelia.“

S ohľadom na vyššie uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby v súlade s § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný D. E. sa k odvolaniu prokurátora nevyjadril.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku (výrok o náhrade škode), proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že je potrebné napadnutý rozsudok v napadnutej časti zrušiť.

Krajský súd preskúmaním spisu zistil, že vzhľadom k tomu, že odvolanie zo strany prokurátora bolo podané len proti výroku o náhrade škode rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 1.7.2025, sp. zn. K2-4Tk/1/2018 v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.8.2025 sp. zn. K2-4Tk/1/2018, tak predmetný rozsudok vo výroku o vine a treste nadobudol u obidvoch obžalovaných právoplatnosť dňa 1.7.2025.

S poukázaním na túto skutočnosť krajský súd preskúmal len správnosť a zákonnosť výroku o náhrade škody v napadnutom rozsudku.

Z preskúmaného spisu vyplýva, že prokurátor Krajskej prokuratúry Košice podal dňa 06.07.2018 prvostupňovému súdu obžalobu na obvinených 1) B. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom obec N., R. B. v bodoch 1 až 20 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 4 Tr. zák., 2) A. A. K., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom G. XXX/XX, S. C. T. - U., R. F. v bodoch 1 až 3, 6, 8 až 19 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 4 Tr. zák., 3) A. P. I., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom SNP 3924/41F v bodoch 7, 8, 10 až 20 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 4 Tr. zák., 4) L. K., nar. XX.XX.XXXX v Čemernom, okres Vranov nad Topľou, trvale bytom F. E. XXX/XX v bodoch 7 a 9 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 3 Tr. zák., 5) A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom G. XXXX/X, B. v bodoch 1 až 6, 18 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 4 Tr. zák., 6) L. K., nar. XX.XX.XXXX vo T. H., okres Michalovce, trvale bytom O. XX, H. v bodoch 2, 11, 16, 19 obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. i), ods. 4 Tr. zák., 7) D. E., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom G. XX, H. v bode 9 obžaloby, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. d), 277 ods. 1 ods. 3 Tr. zák., 8) V. T., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom F. XXXX/XX, I. v bode 12 obžaloby, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. d), 277 ods. 1 ods. 3 Tr. zák.

Zo spisu tiež vyplýva, že na hlavnom pojednávaní dňa 01.07.2025 (zápisnica čl. 15579) bol vypočutý splnomocnený zástupca poškodeného (Finančného riaditeľstva SR) P. P. B., ktorý k uplatneniu nároku na náhradu škody uviedol, že si uplatnil nárok na náhradu škody v prípravnom konaní dňa 12.9.2016. Navrhol, aby súd v odsudzujúcom rozsudku zaviazal obvinených B. E., A. A. K. nahradiť poškodenému celkovú škodu vo výške 1 057 680,51 € spoločne a nerozdielne. Zároveň navrhol, aby obvinený D. E. bol zaviazaný k náhrade škody vo výške 33 312,80 € spoločne a nerozdielne s obvinenými B. E. a A. K. z celkovej sumy 1 057 680,51 €. Navrhol, aby A. P. I. bol zaviazaný k náhrade škody vo výške 826 239,04 € spoločne a nerozdielne s obvinenými B. E. a A. K. z celkovej sumy 1 057 680,51 €. Ďalej navrhol, aby A. B. C. bol zaviazaný k náhrade škody vo výške 295 518,03 € spoločne a nerozdielne s obvinenými B. E. a A. K. z celkovej sumy 1 057 680,51 €.

Má za to, že pokiaľ ich súd odkáže s náhradou škody na civilné konanie, nie je možné v civilnom konaní uplatňovať škodu, ktorá spočíva v neoprávnenom uplatňovaní vratky nadmerného odpočtu DPH. Aktuálne znenie § 124 ods. 4 Tr. zák. je v súlade s týmto návrhom, ktorý realizovali v prípravnom konaní a na súde. Pokiaľ sa súd s týmto názorom nestotožní, súd by mal obvineným uložiť majetkové tresty napr. peňažný trest, aby došlo k satisfakcii za spáchaný trestný čin, ktorým bola spôsobená pomerne veľká škoda.

Zároveň poukázal na tú skutočnosť, že prvostupňový súd odôvodnil výrok o náhrade škody tým, že uloženie povinnosti obžalovaným na náhradu škody v tomto trestnom konaní by nebolo možné považovať za spravodlivé. Súd je toho názoru, že vec ohľadne uznania nároku na náhradu škody je potrebné prejednať komplexne a to aj vo vzťahu k ďalším osobám (v súčasnosti v procesnom postavení obžalovaných) vylúčených na samostatné konanie, k čomu v tomto prípade, berúc do úvahy účasť viacerých osôb na vzniku škody nemohlo dôjsť. Tým pádom nebolo možné spravodlivo a zákonne zaujať stanovisko k otázke „spoločnosti a nerozdielnosti“ úhrady škody vo vzťahu ku všetkým páchatelom. Preto o náhrade škody bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a daňové orgány sa budú môcť rozhodnúť, či na vymoženie svojich oprávnených nárokov využijú predpisy správneho a finančného práva, alebo sa budú na základe trestných rozsudkov v tejto veci domáhať uspokojenia svojich nárokov hneď v civilnom procese (primerane rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3T/4/2013 zo dňa 03.09.2014.)

Krajský súd preskúmaním spisu zistil, že vo všetkých skutkoch žalovanej trestnej činnosti s výnimkou skutku 3 obžaloby (nebol vyplatený nadmerný odpočet) boli v rámci daňového konania vydané platobné výmery. Daňové úrady rozhodli vydaním platobných výmerov dňa 27.11.2007 ohľadne 1. skutku, dňa 6.12.2010 ohľadne 2. skutku, dňa 8.6.2006 a dňa 6.12.2010 ohľadne 4. skutku, dňa 6.12.2010 ohľadne 5. skutku a o rozhodnutí – vyrubení dane ohľadne 6. skutku svedčí správa Daňového úradu zo dňa 18.5.2011.

Krajský súd zároveň dospel k záveru, že v uvedenej veci neboli splnené zákonné podmienky pre postup prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr.por. odkázal poškodeného Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Zároveň dospel k záveru, že v uvedenom prípade neboli splnené zákonné podmienky ani pre rozhodnutie podľa § 287 ods.1 Tr. por., ktorým by uložil povinnosť obžalovanému, resp. obžalovaným nahradiť škodu poškodenému a neboli splnené zákonné podmienky, aby vôbec súd rozhodoval o tomto nároku poškodeného.

Krajský súd v súvislosti s výrokom o náhrade škody na základe uplatneného nároku na náhradu škody Finančným riaditeľstvom SR v daňovej trestnej veci považuje za potrebné poukázať na nasledujúce skutočnosti, ktoré sú dôležité pri rozhodovaní a majú vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia.

Podstatnou skutočnosťou, na ktorú poukazuje poškodený pri uplatňovaní nároku na náhradu škody na hlavnom pojednávaní po dni 6.8.2024 je práve dátum 6.8.2024, odkedy nadobudla účinnosť novela Trestného zákona.

Zákonom č. 40/2024 bol novelizovaný zákon č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov, a to konkrétne ustanovenie § 124 Tr. zák. tým spôsobom, že do tohto ustanovenia zákonodarcia vložil ďalší odsek 4, podľa ktorého škodou sa na účely tohto zákona rozumie okrem iného aj skrátaná, neodvedená alebo nezaplatená daň, clo alebo poistné, neoprávnene vrátená daň z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň.

Táto škoda predstavuje daňovú povinnosť dlžníka voči štátu.

Krajský súd uvádza, že podľa ustanovenia § 46 ods.1 Tr. por. síce má poškodený právo uplatniť nárok na náhradu škody, ale túto škodu si musí uplatniť riadne a včas.

Ak však skrátaná, neodvedená alebo nezaplatená daň, clo alebo poistné, neoprávnene vrátená daň z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň nebola škodou podľa Trestného zákona, úč. do 6.8.2024, to znamená v čase prípravného konania, tak potom si poškodený v priebehu tohto konania nemohol uplatniť zákonným spôsobom nárok na náhradu škody. Ak si poškodený nemohol zákonným spôsobom uplatniť nárok na náhradu škody v prípravnom konaní, tak logicky si nemohol tento nárok uplatniť ani na hlavnom pojednávaní. Zákonným spôsobom uplatnený nárok v prípravnom konaní je totiž nevyhnutnou podmienkou na zákonné uplatnenie na hlavnom pojednávaní a pripustenie poškodeného s týmto nárokom na hlavné pojednávanie. Ak si tento nárok neuplatnil zákonným spôsobom, tak o tomto jeho nároku súd nemôže ani rozhodovať, pretože v tom čase si ho uplatnila neoprávnená osoba, ktorej toto právo v čase uplatnenia nároku nepatrilo. Ak by si tento nárok na hlavnom pojednávaní uplatnil poškodený už v čase po účinnosti novely Trestného zákona od 6.8.2024, tak rozhodovaniu o tomto nároku by aj tak bránila vyššie uvedená skutočnosť, t.j. nemožnosť zákonného uplatnenia

nároku na náhradu škody poškodeným do účinnosti novely Trestného zákona vzhľadom na staré znenie ustanovenia § 124 Tr. zák. (viď § 256 ods.3,4 Tr. por.).

Zo spisu je zrejmé, že poškodený si vzhľadom na v tom čase platné ustanovenie § 124 Tr. zák., úč. do 6.8.2024 nemohol uplatniť nárok na náhradu škody v prípravnom konaní a preto o tomto nároku prvostupňový súd nemal rozhodovať.

V druhom rade je pre súd dôležité skúmať, či vzhľadom na ustanovenie § 256 ods.3 Tr. por. s poukázaním na ustanovenie § 46 ods.4 Tr. por. nebolo už o nároku poškodeného rozhodnuté v inom konaní. Krajský súd zistil, že o nároku poškodeného už bolo rozhodované v daňovom konaní a ďalšie rozhodovanie v trestnom konaní by bolo duplicitné. V danom prípade vo vzťahu ku vyplatenému nadmernému odpočtu si daňový úrad v rámci vlastnej právomoci rozhodol o povinnosti vrátiť nadmerný odpočet. Vzhľadom ku skutočnosti, že o vyplatenom nadmernom odpočte už bolo Daňovým úradom rozhodnuté v zmysle daňových právnych predpisov (Daňového poriadku) a toto administratívnoprávne rozhodnutie podlieha prieskumu správneho súdu v zmysle Správneho súdneho poriadku, nebolo možné o tomto nároku opätovne rozhodovať v rámci adhézneho konania.

Krajský súd uzatvára, že vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie by aj v prípade teoreticky zákonného uplatnenia nároku na náhradu škody (čo nebolo), nebolo rozhodovanie o tomto nároku správne a zákonné.

V treťom rade je pre súd dôležité skúmať, či vôbec má poškodený v týchto daňových veciach zákonný nárok uplatniť si nárok na náhradu škody v prípravnom konaní proti obvinenému a neskôr na hlavnom pojednávaní proti obžalovanému, keď nie je obvinená, obžalovaná právnická osoba. Je potrebné totiž rozlišovať medzi fyzickou osobou, ktorá je stíhaná, obžalovaná a právnickou osobou, voči ktorej má poškodený nárok na plnenie daňovej povinnosti. Je možné, aby fyzická osoba, ako konateľ, alebo vlastník obchodnej spoločnosti bola obvinená, obžalovaná za daňový trestný čin, avšak daňovú povinnosť voči poškodenému má právnická osoba.

Z už na inom mieste citovaného ustanovenia § 46 ods.3 Tr. por. vyplýva, že poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu.

Krajský súd poznamenáva, že ak je obvinený, obžalovaný fyzickou osobou a dlžníkom je právnická osoba v takejto daňovej veci, tak potom poškodený (podľa novely Trestného zákona) nemá podľa zákona nárok na náhradu škody proti obvinenému – fyzickej osobe. Poškodený má teoreticky nárok na náhradu škody voči právnickej osobe, ktorá ale nie je obvinená.

Ak nemá poškodený nárok na náhradu škody voči takejto obvinenej fyzickej osobe, tak potom si tento nárok voči tejto obvinenej osobe ani nemôže uplatňovať podľa § 46 ods.3 Tr. por.

Táto skutočnosť samozrejme nemá žiadny vplyv na priznanie práv poškodeného v trestnom konaní, avšak bez priznania práva uplatňovať si nárok na náhradu škody.

Na základe toho by mal byť pri výsluchu v prípravnom konaní poškodený aj správne poučený orgánmi činnými v trestnom konaní.

Ak by si napriek tomu poškodený uplatnil takýto nárok, tak potom by mal súd po otvorení hlavného pojednávania rozhodnúť o nepripustení takéhoto poškodeného s nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie podľa § 256 ods.3 Tr. por.

Z toho vyplýva, že nie je správne a zákonné, aby sa fyzickej osobe ukladala v rámci trestného konania povinnosť uhradiť škodu - teda dlžnú daňovú povinnosť za právnickú osobu, pretože dlh právnickej osoby nie je dlhom fyzickej osoby, konajúcej za právnickú osobu. Takýto záver vyplýva napr. aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Tdo 62/2011, podľa ktorého dlh na dani je zákonnou povinnosťou právnickej osoby, v mene ktorej obvinený konal.

V prípade dane z pridanej hodnoty ide o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. Daňovým subjektom, ktorý má vlastnú daňovú povinnosť a má platiť daň, je právnická osoba (obchodná spoločnosť). Ak totiž zdaniteľnou osobou a platiteľom DPH pri trestnom čine neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Tr. zák. alebo nezaplatenia dane podľa § 278 Tr. zák. je právnická osoba a trestná zodpovednosť páchatela ako jej konateľa sa odvodzuje od ustanovenia § 128 ods. 8 Tr. zák., tak i v prípade, že táto fyzická osoba nesplnením povinnosti zaplatiť DPH, vyplývajúcej zo zákona pre právnickú osobu naplní skutkovú podstatu niektorého z uvedených trestných činov, nemožno z toho vyvodit' aj záver, že uvedená zákonná

povinnosť právnickej osoby sa stala povinnosťou alebo osobným záväzkom, resp. dlhom konateľa tejto právnickej osoby.

Krajský súd uzatvára, že poškodený v takýchto prípadoch nemá zákonný nárok na uplatnenie si nároku na náhradu škody voči obvinenej, obžalovanej fyzickej osobe.

Vo štvrtom rade je potrebné skúmať, či súd môže v takýchto prípadoch aj v prípade teoretickej možnosti odkázať poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd zastáva názor, že nemôže.

Krajský súd v súvislosti s adhéznym konaním, ktoré je súčasťou trestného konania poukazuje a pripomína, že súd môže odkázať poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces len v tom prípade, ak takýto nárok môže prejednať a rozhodnúť súd v civilnom konaní, to znamená, že musí ísť o nárok, ktorý by inak podliehal právomoci súdu v zmysle civilných kódexov. Ak sa však jedná o nárok poškodeného, ktorý vyplýva zo vzťahov, upravených daňovými normami, tak ide o nárok, ktorý nespadá do právomoci civilného súdu, pretože takéto nároky sa prejednávajú a rozhodujú v správnom konaní pred príslušným správnym orgánom (napr. v daňovom konaní pred správcom dane).

V prípade škody ako takej, ktorá vzniká štátu pri daňových trestných činoch po zmene právnej úpravy je zrejmé, že podkladom na jej vznik sú práve daňovoprávne vzťahy medzi štátom (zastúpeným správcom dane) a iným subjektom, ktoré vznikli v prostredí verejného práva a o ktorých spravidla rozhoduje správny orgán (správca dane). Až právoplatné rozhodnutie správcu dane možno napadnúť v konaní pred súdom v rámci správneho súdnictva. Ak teda došlo ku škode protiprávnym konaním určitého daňového subjektu, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty daňového trestného činu, malo by byť v zásade na správcovi dane, aby sa s touto skutočnosťou vysporiadal v rámci daňového konania, nakoľko škoda na majetku Slovenskej republiky vznikla primárne v príčinnej súvislosti s porušením mimotrestnej (daňovej) právnej úpravy.

V nadväznosti na to krajský súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko NS SR sp. zn. Tpj 39-60 zo dňa 29.11.2017, z ktorého o.i. vyplýva, že majetkové nároky štátu, vyplývajúce z predpisov o jednotlivých druhoch daní, o ktorých vo svojej pôsobnosti prvotne rozhoduje príslušný správny orgán postupom podľa Daňového poriadku (zákon č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov), vrátane nároku, ktorý vyplýva z daňovníkom neoprávnene uplatneného nároku na vrátenie zaplatenej dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane, majú administratívnoprávnu povahu a rozhodnutia o nich podliehajú prieskumu správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku (zákon č. 162/2015 Z. z. v znení zákona č. 88/2017 Z. z.), pričom súd o ich priznaní nerozhoduje v konaní podľa Civilného sporového poriadku - zákon č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z., nakoľko nejde o vec patriacu do pôsobnosti súdov.

Aj keď je toto stanovisko z roku z roku 2017, tak je aktuálne pri rozhodovaní o nároku poškodeného o.i. aj vzhľadom na čas prípravného konania, kedy daňová škoda podľa novely Trestného zákona nebola škodou.

Krajský súd uzatvára, že prvostupňový súd nemôže v takýchto prípadoch odkázať poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

S poukázaním na vyššie uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.